

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **LUMINEX, společnost s ručením omezeným**, IČO: 411 91 455
sídlem Petra Rezka 1203/10, 140 00 Praha 4
zastoupena advokátem JUDr. Jiřím Pokorným, Ph.D.
sídlem Blanická 1008/28, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. MZP/2022/500/1151, sp. zn. ZN/MZP/2022/500/156 z 19. 9. 2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a správní řízení.

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí č. j. ČIŽP/41/2022/4072 z 5. 4. 2022 (dále jen „**rozhodnutí Inspekce**“) byla žalobkyni na základě kontroly provedené dle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „**kontrolní řád**“), uložena pokuta podle § 122 odst. 2 zákona č. 542/2020 Sb., o výrobcích s ukončenou životností (dále jen „**zákon o VUŽ**“) ve spojení s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, (dále jen „**zákon o přestupcích**“) ve výši 400 000 Kč za tři přestupky, jichž se dopustila tím, že:

- 1) Jakožto výrobce elektrozařízení, který v období minimálně od 20. 1. 2020 do 14. 7. 2021 dovezl a na trh v ČR uvedl 29 930 ks elektrozařízení původem z Čínské lidové republiky, nezajistila v období od 20. 1. 2020 minimálně do dne 14. 7. 2021 ve stanoveném rozsahu zpětný odběr elektrozařízení, čímž porušila povinnost dle § 12 odst. 1 zákona o VUŽ, dle kterého je výrobce povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem. V případě, že je zpětný odběr zajišťován ve spolupráci s provozovatelem místa zpětného odběru, musí mezi touto osobou a výrobcem být uzavřena písemná smlouva o zřízení místa zpětného odběru. Porušení povinnosti pak bylo identifikováno i ve spojení s § 65 odst. 1 písm. a) zákona o VUŽ, dle kterého je výrobce elektrozařízení povinen zajistit bez vazby na koupi nových výrobků a bez nároku na úplatu zpětný odběr odpadních elektrozařízení pocházejících z domácností.

Tímto jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 122 odst. 1 písm. b) zákona o VUŽ, podle kterého se právnická osoba jako výrobce dopustí přestupku tím, že „[...] v rozporu s § 12 odst. 1 nezajistí na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem.“

- 2) Jakožto výrobce elektrozařízení, který v rámci své podnikatelské činnosti dovážel a uváděl na trh v České republice elektrozařízení nabytá z jiného státu, nesplnila svojí povinnost a v období od 1. 1. 2020 do 20. 12. 2021 nepodala návrh na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení (dále také „**Seznam výrobců**“), spravovaného žalovaným, čímž porušila povinnost stanovenou § 21 odst. 1 zákona o VUŽ, dle kterého návrh na zápis do Seznamu výrobců je povinen podat žalovanému každý výrobce nejpozději v den, kdy poprvé uvedl vybrané výrobky na trh, bez ohledu na to, zda samostatně, nebo jako součást či příslušenství jiného výrobku.

Tímto jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 122 odst. 1 písm. g) zákona o VUŽ, podle kterého se právnická osoba jako výrobce dopustí přestupku tím, že „[...] nepodá žádost o zápis do Seznamu výrobců podle § 21 nebo v ní uvede nepravdivé údaje.“

- 3) Jakožto výrobce elektrozařízení, který v rámci své podnikatelské činnosti dovážel a uváděl na trh v České republice elektrozařízení nabytá z jiného státu, nesplnila svojí povinnost a nezpracovala roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr za kalendářní rok 2020 a nezaslala ji žalovanému do 31. 3. 2021, čímž porušila § 28 odst. 1 zákona o VUŽ, dle kterého je výrobce povinen zpracovat roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr, zpracování, využití a odstranění

výrobků s ukončenou životností za uplynulý kalendářní rok, a tuto zprávu do 31. března následujícího kalendářního roku zaslat žalovanému.

Tímto jednáním žalobkyně naplnila skutkovou podstatu přestupku dle § 122 odst. 1 písm. j) zákona o VUŽ, podle kterého se právnická osoba jako výrobce dopustí přestupku tím, že „[...] v rozporu s § 28 odst. 1 téhož zákona nezpracuje nebo nezašle ministerstvu ve stanovené lhůtě roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností obsahující všechny součásti požadované tímto zákonem.“

2. Žalovaný se v rozhodnutí napadeném žalobou ztotožnil se zjištěními a hodnocením Inspekce. V části výroku rozhodnutí týkajícího se uložené pokuty však její výši změnil z 400 000 Kč na 360 000 Kč z důvodu, že Inspekce chybně identifikovala některé okolnosti případu jako dvě přitěžující okolnosti. K jednotlivým žalobkyniným odvolacím námitkám konstatoval, že námitky proti protokolu o kontrole z 4. 1. 2021 byly řádně vypořádány v rozhodnutí Inspekce, zároveň že správní orgány neporušily žádnou ze zásad jejich činnosti (především vstřícnost), ani nebylo v daném případě potřeba nařizovat ústní jednání. Nesouhlasil s žalobkyní ani v tom, že některé jí uváděné skutečnosti bylo nutno považovat za polehčující okolnosti. Uzavřel, že výše pokuty byla stanovena přezkoumatelným způsobem. Nakonec pak vyzval žalobkyni k předložení jejích majetkových poměrů za účelem ověření, zda pro ni výše pokuty není likvidační, neboť tuto skutečnost Inspekce neposoudila. Po opětovném přezkoumání této otázky dospěl k závěru, že výše pokuty 360 000 Kč pro žalobkyni s ohledem na její poměry likvidační není.

II. Argumentace účastníků řízení.

3. Žalobkyně v žalobě nejprve uvedla, že Inspekce nesprávně a nezákonně vyřídila její námitky proti protokolu o kontrole z 4. 1. 2021. Podle § 14 odst. 3 kontrolního řádu mohou být námitky vyřízeny pouze se souhlasem nadřízené osoby v rámci zahájeného správního řízení, k čemuž však v daném případě nedošlo. Byly totiž vyřízeny stejnou osobou, která vedla správní řízení, proto tato osoba nemůže být nadřízenou osobou ve smyslu § 4 odst. 2 kontrolního řádu. Pro tento postup kontrolního orgánu tak ve skutečnosti nebyl dán souhlas.
4. Dalším žalobním bodem žalobkyně brojí proti postupu správních orgánů v rozporu se zásadami jejich činnosti. Jde především o zásadu vstřícnosti zakotvenou v § 4 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád; správní orgány v případě opakovaných žádostí žalobkyně o zaslání souhlasu nadřízené osoby dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu informovaly žalobkyni o tom, že souhlas byl dán Ing. J. Š., až v rámci napadeného rozhodnutí, ačkoliv jí mohly odpovědět kdykoliv. Zásada vstřícnosti byla porušena i tím, že Inspekce zamítla žalobkyninu opakovanou žádost o ústní jednání a poté, co se žalobkyně proti tomuto rozhodnutí odvolala, prodloužila žalobkyni lhůtu pro doplnění odvolání pouze o pět dní. Důvody pro nařízení ústního jednání i pro poskytnutí delší lhůty k doplnění odvolání proti zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání zde přitom byly objektivně dány. Ústní jednání za přítomnosti jednatele žalobkyně totiž bylo nezbytné z důvodu úplného zjištění skutkového stavu věci (§ 3 správního řádu) a poskytnutí lhůty pro doplnění odvolání do žalobkyní požadovaného data 11. 4. 2022 bylo řádně odůvodněno čerpáním dovolené jejího právního zástupce.
5. Žalobkyně dále namítá, že Inspekce, potažmo žalovaný, chybně nezohlednili několik polehčujících okolností. V období spáchání přestupků se totiž měnila právní úprava a až do

28. 1. 2022 chyběla jakákoliv podzákonná právní úprava, kterou žalovaný nahrazoval metodickými pokyny, které však nebyly pro žalobkyni závazné. Dysfunkci veřejné správy nelze dávat k tíži žalobkyně. Stejně tak správní orgány opomněly snahu žalobkyně o dobrovolnou nápravu vzniklé situace prostřednictvím vyjednávání se dvěma provozovateli kolektivního systému pro zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a následné přistoupení do kolektivního systému provozovaného REMA Systém, a.s. Nakonec nepřihlédly ani ke snaze žalobkyně nakládat s elektrozařízeními, která jí byla předána zpět, takovým způsobem, aby nedošlo k ohrožení nebo poškození životního prostředí, ani k její snaze zjistit, zda v důsledku jejího jednání byla poškozena nějaká třetí osoba.
6. Dle žalobkyně došlo k nesprávnému započtení přitěžujících okolností. Žalovaný dal žalobkyni za pravdu, že dvě okolnosti, které Inspekce identifikovala jako přitěžující, byly žalobkyni přičteny neprávem. Za každou z těchto okolností žalovaný snížil pokutu o 20 000 Kč. Žalobkyně nesouhlasí s výší snížení pokuty, neboť neodpovídá počtu uváděných přitěžujících okolností. Inspekce totiž původně vycházela ze tří přitěžujících okolností, přičemž dvě z nich se později ukázaly jako liché. To mělo však za následek snížení pokuty pouze o 10 %. Odpadnutí dvou ze tří přitěžujících okolností by mělo mít na výši pokuty jistě vyšší dopad, navíc není zřejmé, jakým způsobem žalovaný k takovému snížení dospěl. Stanovení výše pokuty je navíc dle žalobkyně nepřezkoumatelné z důvodu, že pokuta je nepřiměřeně vysoká a její výše i po zohlednění majetkových poměrů žalobkyně není v podstatě nikterak odůvodněna. Žalobkyně je navíc přesvědčena, že v reakci na výzvu žalovaného poskytla dostatečné podklady pro zjištění své majetkové situace. Nepřiměřenost výše pokuty žalobkyně dovozuje i z toho, že vybočuje z běžné výše ukládaných pokut, což dokládá rozhodnutím Inspekce z 18. 5. 2022. Dodává, že výkonem napadeného rozhodnutí by bylo vážným způsobem zasaženo do jejích práv a následky takového zásahu by pro ni byly až fatální. Nakonec žalobkyně upozorňuje na účelové jednání správních orgánů vedené ve snaze vyřídit žalobkyninu věc co nejrychleji a s co nejmenší možnou obranou z její strany.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na svých závěrech vyjádřených v žalobou napadeném rozhodnutí a v plném rozsahu na ně odkázal. K nezákonnému vypořádání námitek proti protokolu o kontrole konstatoval, že žalobkyně v průběhu přestupkového řízení nebyla nikterak zkrácena na svých právech. Žalobkyni nemohla být sdělena totožnost osoby, která podala podnět k zahájení kontroly, neboť tyto údaje jsou dle § 22 kontrolního řádu vyloučeny z nahlížení. U přestupků tohoto druhu navíc vůbec nelze uvažovat o poškozených. Žalovanému není dále jasné, jak by namítané porušení základních zásad činnosti správních orgánů mělo mít vliv na výsledek řízení; žalobkyně ostatně neuvedla, jak byla těmito postupy zkrácena na svých právech. Žalobkyně ani nyní v žalobě neuvedla, z jakých konkrétních důvodů se mělo ústní jednání konat, jaké její argumenty nebyly vzaty v potaz či jakou přidanou hodnotu by realizace ústního jednání měla.
8. K žalobkyní tvrzeným polehčujícím okolnostem žalovaný uvádí, že odstranění protiprávního stavu (zapojení do kolektivního systému REMA Systém, a.s.) je samozřejmé a zcela automatické a zásadně ho nelze hodnotit jako vstřícnost či dobrou vůli žalobkyně. Deklarovaná snaha odškodnit potenciální poškozené je pouze proklamativní a hypotetická. Nakonec prodlení s přijetím vyhlášky č. 16/2022 Sb., o podrobnostech nakládání s některými výrobky s ukončenou životností, (dále jen „**vyhláška**“) nijak nezpochybnilo žádný z žalobkyní vytýkaných skutků; její povinnosti byly jednoznačně stanovené a splnitelné. Ke stanovení výše pokuty žalovaný uvádí, že snížení pokuty je otázkou správního uvážení, shodně jako její původní kvantifikace Inspekcí. Z obou rozhodnutí je evidentní, že

míra souvztažnosti přitěžujících okolností, od kterých bylo upuštěno, s vytýkanými jednáními žalobkyně byla hodnocena jako podstatně (řádově) nižší. Výše pokuty byla určena rovněž přezkoumatelným způsobem a s ohledem na zjištěné majetkové poměry žalobkyně je zřejmé, že výše pokuty pro ni není likvidační ani nepřiměřená.

9. Žalobkyně v replice z 28. 12. 2022 trvá na tom, že její snaha o zjištění podatele podnětu ke kontrole u žalobkyně jistě má vliv na posouzení závažnosti jejího jednání. To platí zejména v případě, že by byl podatelem podnětu kolektivní systém, v jehož rámci žalobkyně dříve plnila své povinnosti. Proto žalobkyně žádá, aby soud příslušný podnět vyžádal od správních orgánů. K nezohlednění polehčující okolnosti – následného zapojení do kolektivního systému REMA Systém, a.s. – žalobkyně uvádí, že při posuzování této okolnosti žalovaný nevzal v potaz pandemickou situaci a dále to, že žalobkyně do systému vstoupila ještě před pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku. V ostatním se jednalo o opakování argumentace již dříve vznesené v rámci žaloby či obecnou polemiku s vyjádřením žalovaného k žalobě.

III. Posouzení věci.

III. 1. Podmínky soudního řízení a jeho průběh.

10. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně vycházejí ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí, přezkoumal je na základě podané žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), včetně řízení předcházejícího jeho vydání, jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Při tom dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť s tím žalobkyně po poučení soudem nevyslovila nesouhlas a žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil (vyjádření z 2. 11. 2022). Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny potřebné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS č. j. 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009). Provedení důkazů navržených v žalobě – stížnosti z 31. 5. 2022, rozhodnutí Inspekce z 16. 5. 2022 o odmítnutí informací, rozhodnutí žalovaného z 15. 7. 2022 o informaci a rozhodnutí žalovaného z 21. 7. 2022 o snížení výše úhrady za informaci, jakož i návrhu žalobkyně, ať si soud vyžádá od žalovaného podnět subjektu k zahájení kontroly u žalobkyně, soud považoval za nadbytečné, jak je uvedeno v odůvodnění níže.

III. 2. Naplnění skutkové podstaty přestupků.

12. Úvodem je nutno konstatovat, že jakkoliv žalobkyně v závěru bodu III. žaloby uvedla, že nesouhlasí s tím, že by se dopustila výše uvedených přestupků, toto své tvrzení nikterak dále nerozvádí a ve skutečnosti nebrojí proti tomu, že by nenaplnila skutkovou podstatu přestupků, „pouze“ namítá procesní pochybení správních orgánů při přestupkovém řízení a nesouhlasí s výší uložené pokuty a se způsobem jejího výpočtu. Rozšířený senát NSS ve svém rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS z 20. 12. 2005 uvedl (podtrženo městským soudem): „Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [...]. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“

nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany. Žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“ Rozšířený senát tyto závěry doplnil tak, že je-li žalobní bod způsobilý projednání, soud jej posoudí v té míře obecnosti, v níž byl formulován. Míra podrobnosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobkyni u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej.

13. S ohledem na obecnost žalobkyniných tvrzení stran nespáchání přestupků soud tedy toliko konstatuje, že ze správního spisu se podává, že žalobkyně byla výrobcem zařízení dle § 3 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o VUŽ [dříve v § 37g písm. e) bod 3. zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech], na něž se vztahují povinnosti § 122 zákona o VUŽ, neboť v období minimálně od 20. 1. 2020 do 14. 7. 2021 dovezla a na trh v ČR uvedl 29 930 ks elektrozařízení původem z Čínské lidové republiky. Rovněž zde nejsou indicie o tom, že by zajistila zpětný odběr elektrozařízení [přestupek dle § 122 odst. 1 písm. b) zákona o VUŽ], podala žádost o zápis do Seznamu výrobců [přestupek podle § 122 odst. 1 písm. g) zákona o VUŽ], ani že zpracovala roční zprávu o výrobcích s ukončenou životností [přestupek podle § 122 odst. 1 písm. j) zákona o VUŽ]. Žalobkyně přitom neuvádí konkrétní tvrzení ani nepředkládá nebo neoznačuje důkazy, které by svědčily o tom, že tyto přestupky nespáchala.

III. 3. Správnost procesních postupů správních orgánů.

14. Co se týče namítaných procesních pochybení správních orgánů, soud se nejprve zabýval způsobem vyřízení námitek žalobkyně proti protokolu o kontrole z 4. 1. 2021. Podle § 14 odst. 3 kontrolního řádu platí, že „[j]estliže je do vyřízení námitek zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole, lze se souhlasem nadřízené osoby kontrolujícího námítky vyřídit v rámci tohoto správního řízení; [...]“. Podle § 4 odst. 1 pak „[k]ontrolu vykonává fyzická osoba, kterou kontrolní orgán k tomu pověřil (dále jen ‚kontrolující‘)“, přičemž podle odst. 2 „[p]ověření ke kontrole vydává vedoucí kontrolního orgánu, anebo osoba k tomu

pověřená vedoucím kontrolního orgánu (dále jen „nadřízená osoba kontrolujícího“).“ Žalobkyně podala 21. 1. 2022 námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu o kontrole, načež byla v rámci oznámení o zahájení přestupkového řízení z 14. 2. 2022 Inspekci informována, že tyto námitky budou dle citovaného § 14 odst. 3 vyřízeny v rámci tohoto řízení o přestupcích, konkrétně v odůvodnění rozhodnutí vydaného ve věci samé. Kontrolní řád tak upravuje možnost předání námitek k vyřízení až v rámci bezprostředně navazujícího správního řízení, ať toto řízení vede přímo kontrolní orgán nebo je k němu příslušný jiný správní orgán. Jedná se totiž o praktický institut zabraňující dvojímu projednávání týchž věcí (včetně případných problémů způsobených odlišným posouzením týchž námitek), neboť uvedený institut se uplatní pouze tam, kde je přímá souvislost navazujícího správního řízení s kontrolou (srov. Dvorská, O. *Kontrolní řád. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 174 kontrolního řádu).

15. V reakci na oznámení o zahájení řízení z 14. 2. 2022 žalobkyně požádala 24. 2. 2022 o zaslání podkladů – souhlasu nadřízeného orgánu s postupem dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu. Žalobkyniny námitky byly posléze vyřízeny v rámci rozhodnutí Inspekce (str. 10 – 12), kde bylo žalobkyni současně sděleno, že nadřízenou osobou v tomto případě byla vedoucí oddělení odpadového hospodářství Oblastního inspektorátu Praha v Inspekci, Ing. J. Š. Kontrolní řád však nestanoví formu ani způsob udělení tohoto souhlasu; s ohledem na skutečnost, že Ing. Š. jako příslušná oprávněná osoba vydala (podepsala) Oznámení o zahájení řízení o přestupcích z 14. 2. 2022, v němž bylo uvedeno, že námitky budou vypořádány dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu, je dle Inspekce zřejmé, že k takovému postupu dala souhlas. Žalovaný pak v žalobou napadeném rozhodnutí doplnil, že Ing. Š. byla dle příslušného služebního předpisu přímou vedoucí (nadřízenou) dvou osob, které kontrolu prováděly.
16. Soud se v tomto směru ztotožňuje s argumentací žalovaného. Z oznámení o zahájení řízení z 14. 2. 2022 bylo zřejmé, že ho vydala vedoucí oddělení; již z označení tohoto útvaru je zřejmé, že se bude jednat o organizačně výše postavenou osobu, než byli dva kontroloři, kteří vydali protokol o kontrole, proti němuž žalobkyně brojila námitkami. Z hlediska naplnění podmínek pro vyřízení námitek v rámci správního řízení je pak podstatné, že žalobkyně disponovala souhlasem v podobě podepsaného oznámení o zahájení řízení z 14. 2. 2022, z jehož obsahu nevzniká žádná pochybnost o tom, že by snad měla být žalobkyně zkrácena na svých právech tím, že její námitky zůstanou bez povšimnutí. Nakonec i v rámci rozhodnutí správních orgánů byla zpravena o tom, že formální souhlas dán nebyl a z jakých důvodů je Ing. Š. osobou nadřízenou osobám vykonávajícím kontrolu. Zákon přitom nestanoví, že nemůže jít o totožnou osobu, kterou je posléze vedeno i přestupkové řízení; to nevyplývá ani z § 4 kontrolního řádu, na který poukazuje žalobkyně. Zároveň v rozhodnutí Inspekce byly její námitky vypořádány, proti způsobu jejich vypořádání se mohla bránit v odvolání a proti vypořádání odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí žalovaného nakonec pak i žalobou (což ostatně učinila). Dostalo se jí tak dostatečné obrany proti tomu, jakým způsobem byly její námitky věcně vypořádány. Soudu proto není jasné, jak nebo proč by žalobkyně tvrzeným chybným postupem správních orgánů měla být zkrácena na svých právech. Tomu by tak bylo i v případě, kdyby skutečně až do ukončení odvolacího řízení žalobkyně neměla možnost zjistit, zda byla Inspekce skutečně oprávněna vyřídit její námitky. Je sice pravdou, že na její žádost o zaslání souhlasu nadřízeného orgánu mohla Inspekce reagovat dříve a žalobkyni sdělit, že takový formální souhlas neexistuje (nikoliv že se může v úředních hodinách dostavit k nahlížení do spisu), ale soudu opět není zřejmé,

jakým způsobem bylo zasaženo do žalobkyniných práv. Vždyť k nahlížení do spisu za účelem získání souhlasu se ani nedostavila a zbytečné náklady jí tak nevznikly. I v případě, že by postup správních orgánů byl chybný, nemohlo by to způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť žalobkyně dostala příležitost proti vyřízení jejích námitek brojit a takový postup nezasáhl negativně do její právní sféry.

17. I samotné obsahové vyřízení těchto námitek považuje žalobkyně za nedostatečné, zejména proto, že ji nelze označit za tzv. klasického free ridera (černého pasažéra), jak to činí Inspekce. S touto námitkou se dle soudu již dostatečně vypořádal žalovaný. Ten dal za pravdu Inspekci v tom, že žalobkyně byla v inkriminovaném období černý pasažér, když nebyla při své činnosti výrobce elektrozařízení zapojena do žádného kolektivního systému, avšak své povinnosti, vyplývající jí ze zákona o VÚŽ, neplnila ani na individuální bázi. Žalobní bod je tak pouhou opakovanou polemikou, zda žalobkyně byla či nebyla černým pasažérem, což však v dané věci není podstatné; v inkriminovaných obdobích se beze všeho dopustila tří shora uvedených přestupků, na čemž nemůže nic změnit její snaha o uzavření smlouvy s kolektivním systémem (neboť zkrátka v době spáchání přestupku smlouvu uzavřenou neměla) nebo že nakládala s výrobky obdržení prostřednictvím zpětného odběru tak, aby neohrožovaly životní prostředí.
18. Nakonec žalobkyně k prvnímu žalobnímu bodu dodává, že se též pokusila v rámci námitek proti protokolu od Inspekce zjistit, kdo podal podnět k zahájení kontroly, a to s ohledem na snahu o odstranění případného škodlivého následku vůči konkrétnímu subjektu. Inspekce však na její žádost nereagovala. Soud předně uvádí, že dle § 22 kontrolního řádu jsou z nahlížení do spisu vyloučeny dokumenty nebo jejich části, z nichž lze zjistit totožnost osoby, která podala podnět ke kontrole. Identita podatele podnětu tak žalobkyni sdělena být ani nemohla. Soud nesouhlasí ani s tím, že v této věci by teoreticky připadalo v úvahu uzavřít dohodu o narovnání dle § 87 zákona o přestupcích, jak naznačuje žalobkyně. Ta sice v rámci své repliky z 28. 12. 2022 uvedla, že by poškozeným mohl být kolektivní systém, v jehož rámci plnila dříve své povinnosti, ale neuvedla, jakým způsobem by teoreticky v případě spáchaných přestupků mohl tento subjekt vystupovat v roli poškozené osoby, konkrétně neuvedla, jaká kvantifikovatelná majetková újma by tomuto subjektu mohla vzniknout v důsledku porušení povinností žalobkyně. Lze se pak jednoznačně ztotožnit s žalovaným v tom, že bez ohledu na uvedené závěry neprovedení adhezního řízení s účastí poškozeného ostatně zásadně nevyvolává nezákonnost rozhodnutí o přestupku. I pokud by správní orgán porušil procesní povinnost iniciovat toto akcesorické adhezní řízení, nemá tato okolnost žádný dopad do právního postavení obviněného. Hlavní část řízení je ryze veřejnoprávní proces, jehož výsledek není nijak podmíněn projednáním civilního nároku případných poškozených, adhezní řízení je toliko projevem hospodárnosti řízení před orgány veřejné moci. Soud dodává, že Inspekce i v tomto případě mohla žalobkyni v reakci na její námítky sdělit, že jí podnět k zahájení kontroly nezašle s uvedením důvodu, ale opět není zřejmé (s ohledem na nepřiléhavost aplikace § 87 zákona o přestupcích), jak se tato „nečinnost“ Inspekce promítla do práv žalobkyně. Z uvedených důvodů je proto i nadbytečné vyhovět žádosti žalobkyně, aby si soud předmětný podnět vyžádal od správních orgánů.
19. S výše uvedeným souvisí i žalobní námitka týkající se porušení zásad činnosti správních orgánů. Soud neomlouvá Inspekci, že na žádosti žalobkyně o zaslání podnětu k zahájení kontroly či souhlasu nadřízené osoby dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu nereagovala a namísto toho informovala žalobkyni o možnosti nahlížet do spisu a vzápětí vydala

rozhodnutí ve věci samé. Tyto procesní postupy, které by se daly označit jako postupy v rozporu se zásadou vstřícnosti, však opět neměly jakýkoliv vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť jimi žalobkyně jednoduše nebyla nikterak zkrácena na svých právech a ani toto zkrácení sama netvrdí.

20. Porušení zásady vstřícnosti žalobkyně dovozuje i z toho, že jí Inspekce poskytla krátkou lhůtu na doplnění jejího odvolání proti zamítnutí nařízení ústního jednání. S tím souvisí i námitka, že ústní jednání mělo být v dané věci nařízeno. Soud ze správního spisu seznal, že žalobkyně se žádostí z 24. 2. 2022 domáhala nařízení ústního jednání podle § 80 odst. 2 zákona o přestupcích, kde by byly blíže osvětleny okolnosti jednání společnosti a jejich širší souvislosti – tedy za účelem úplného zjištění stavu věci. Stejně tak měla žalobkyně za to, že nařízení ústního jednání přispěje k hospodárnosti řízení, neboť nebude třeba vyhotovovat rozsáhlou dokumentaci, a to na obou stranách. Inspekce vydala 3. 3. 2022 usnesení, jímž návrh žalobkyně zamítla s odůvodněním, že předpokladem nařízení ústního jednání je jeho „nezbytnost“ pro uplatnění práv obviněného. Konání ústního jednání tak musí mít přidanou hodnotu oproti písemné (distanční) procesní komunikaci. V opačném případě by šlo o zcela zbytečný úkon v rozporu se zásadou ekonomie. Navrhovatel je navíc povinen vyličit, z jakých konkrétních důvodů by byl zkrácen na svých procesních právech pro případ, že by se jednání nekonalo. V dané věci však žádost žalobkyně nebyla dle Inspekce v podstatě odůvodněna, resp. žalobkyně nesdělila, jak byla zkrácena na svých právech z důvodu nekonání jednání. Uvádí pouze, že jednání bylo nezbytné k úplnému zjištění stavu věci. To však ponechává v obecné rovině konstatování a Inspekce naopak došla k závěru, že stav věci byl zjištěn dostatečně tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Usnesení o zamítnutí návrhu bylo žalobkyni doručeno 8. 3. 2022 a od tohoto data jí běžela 15denní lhůta na odvolání (do 23. 3. 2022). Odvolání bylo podáno 22. 3. 2022, nebylo však nikterak odůvodněno a žalobkyně požádala, aby jí z důvodu dovolené právního zástupce byla lhůta pro doplnění odvolání prodloužena alespoň do 11. 4. 2022, tedy o další tři týdny. Inspekce žádosti o prodloužení lhůty vyhověla pouze částečně a usnesením z 23. 4. 2022 žalobkyninu lhůtu prodloužila o pět dní od dne doručení usnesení (k tomu došlo 25. 3. 2022 a lhůta tak byla poskytnuta do 30. 3. 2022). Žalobkyně své odvolání 28. 3. 2022 doplnila o tvrzení, že již v kontrolním řízení žádala o schůzku, které by se účastnil její jednatel a během které by se mohl vyjádřit ke stavu věci; Inspekce na ni však nereagovala, a proto žalobkyně opětovně žádala o ústní jednání i v rámci přestupkového řízení za účelem úplného zjištění stavu věci, které není bez ústního jednání za účasti jednatele možné. Navíc by případné nařízení jednání nebylo v rozporu se zásadou ekonomie řízení; žalobkyni by bylo umožněno se k celé věci vyjádřit.
21. Žalovaný o odvolání žalobkyně proti usnesení o zamítnutí nařízení ústního jednání rozhodl 1. 8. 2022 tak, že odvolání zamítl. S hodnocením správního orgánu se soud ztotožnil. Dle § 80 odst. 1 zákona o přestupcích platí: *„Správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. [...]“*. Zákon o přestupcích ve svém současném znění v § 80 uvádí, že správní orgán „může nařídít“ ústní jednání. Vedení ústního jednání je tak obecně fakultativní. Přímou v § 80 jsou však stanoveny případy, kdy tato fakultativnost ustupuje obligatornosti a ústní jednání musí být nařízeno. Podle § 80 odst. 2 správní orgán nařídí ústní jednání, navrhne-li to obviněný a současně je to nezbytné k uplatnění jeho práv. V tomto případě se dává obviněnému z přestupku možnost o nařízení ústního jednání požádat. Uplatní se zde ovšem správní uvážení správního orgánu, který musí posoudit, jestli je toto ústní jednání nezbytné

k uplatnění práv obviněného. Správní orgán proto musí zvažovat, jaké důkazní prostředky bude třeba provést, tedy zda bude možné vycházet pouze z předložených listin, podkladů od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, resp. skutečností známých správnímu orgánu ze své úřední činnosti, které by bylo možné posoudit bez nařízení ústního jednání, nebo bude třeba provádět výslech svědků či obviněného v rámci nařízeného ústního jednání (srov. Jemelka, L., Vetešník, P.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, marg. č. 2-3). Z odůvodnění usnesení z 3. 3. 2022 vyplývá, že takové důvody pro nařízení ústního jednání Inspekce neshledala. Soud se ztotožňuje s tím, že žalobkyně dostatečně určitě nesdělila, jakým způsobem by bylo konání jednání nezbytné k uplatnění jejích práv; například jaké okolnosti případu mohl jednatel vysvětlit (a nemohl je zároveň „vysvětlit“ písemně), z jakých důvodů nebyl skutkový stav zjištěn dostatečně, apod. Žalobkyni (především pak ani jejímu jednatele, který je statutárním orgánem a za žalobkyni tak jedná) nebylo upřeno právo i v rámci písemné formy činit jakákoliv podání vč. důkazů a vyjadřovat se ke zjištění Inspekce. Nelze ani souhlasit s tvrzením žalobkyně, že bez účasti jejího jednatele na ústním jednání nelze úplně zjistit skutkový stav věci; vždyť v takovém případě by muselo být ústní jednání konáno vždy a ve všech případech, neboť dle § 3 správního řádu je zjištění stavu věci povinností správních orgánů. Nařízení ústního jednání však dle dikce § 80 odst. 3 zákona o přestupcích obligatorní není. Ani nyní v rámci žaloby žalobkyně neuvádí ani neprokazuje, jakým způsobem byla nekonáním jednání zkrácena na svých právech nebo co by se bylo změnilo, kdyby ústní jednání nařízeno bylo nebo jakou by mělo ústní jednání přidanou hodnotu oproti právu žalobkyně činit písemná podání.

22. Na uvedeném nemůže nic měnit ani skutečnost, že žalobkyně o ústní jednání žádala opakovaně. Na její první žádost sice Inspekce mohla reagovat, nicméně žalobkyně opět konkrétně neuvedla, jak bylo tímto postupemasaženo do jejích práv. To samé platí o „nezaslání“ souhlasu nadřízeného orgánu dle § 14 odst. 3 kontrolního řádu, jak soud uvedl výše. Nelze ani souhlasit s žalobkyní, že jí Inspekce neumožnila nahlédnout do spisu; již v oznámení o zahájení přestupkového řízení z 14. 2. 2022 byla poučena o tom, že jí dle § 38 odst. 1 správního řádu přísluší právo nahlížet do spisu, které může uplatnit v sídle Inspekce, Oblastního inspektorátu Praha, Wolkerova 40/11, 160 00 Praha 6, v pracovních dnech od 9:00 do 14:00 hodin, nejlépe po předchozí telefonické domluvě na tel. čísle 233 066 303 nebo 731 405 317. To, že jí toto právo bylo Inspekcí sděleno opakovaně písemností z 4. 4. 2022, načež bylo 5. 4. 2022 vydáno rozhodnutí Inspekce ve věci, nemůže mít za následek, že bylo žalobkyni její právo, o kterém věděla již od 14. 2. 2022, upřeno. Soud tak shrnuje, že zde nebyl důvod pro nařízení ústního jednání, resp. nebylo zjištěno (a žalobkyní ani důvodně tvrzeno či doloženo), že nařízení ústního jednání by bylo nezbytné k ochraně práv žalobkyně.
23. Dále je třeba zkoumat, zda skutečně Inspekce postupovala v rozporu se zásadou vstřícnosti, když žalobkyni poskytla lhůtu k doplnění odvolání proti usnesení o zamítnutí ústního jednání v délce 5 dní. I proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Tato lhůta dle ní nebyla přiměřená a poukázala na to, že stanovená lhůta je kratší než samotná zákonná 15denní lhůta pro odvolání. Stanovením lhůty přitom nesmí být ohrožen účel správního řízení (tedy korektní zjištění stavu věci a zachování práva navrhopvat důkazy a vyjádřit se k nim). Tím, že Inspekce stanovila lhůtu „šibeničně“ krátkou, ohrozila jak účel správního řízení, tak prakticky eliminovala možnost účastníka účinně se vyjádřit a navrhnout další důkazy. Žalobkyně dodala, že její právní zástupce je advokátem, který je zapojen do

poskytování ukrajinským uprchlíkům utíkajícím před rusko-ukrajinským konfliktem. Zaměstnanec právního zástupce žalobkyně hovoří plynule rusky a bělorusky a rovněž zapojil do chodu své kanceláře i ukrajinského advokáta, proto je často kontaktován ze strany ukrajinské ambasády. Stanovení krátké lhůty tak komplikuje nejen poskytování adekvátních právních služeb žalobkyni, ale také ukrajinským uprchlíkům. Žalovaný o tomto odvolání rozhodl 1. 8. 2022 tak, že odvolání zamítl. Žalobkyně v žalobě nadále trvá na tom, že poskytnutá lhůta byla šibeniční a nebyl k ní dán objektivně žádný důvod. Účelem správního řízení je dle ní zjištění stavu věci, při zachování práva účastníka vyjadřovat se k podkladům a navrhnout důkazy, nikoliv rychlost řízení. Stanovením krátké lhůty byla tato práva žalobkyně popřena.

24. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného v jeho rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o prodloužení lhůty z 1. 8. 2022. Konstatuje, že podle § 83 odst. 1 správního řádu platí, že *„[o]dvolací lhůta činí 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, pokud zákon nestanoví jinak“*. Jak již soud uvedl výše, usnesení o zamítnutí ústního jednání bylo žalobkyni doručeno 8. 3. 2022 a od tohoto data jí běžela 15denní lhůta k odvolání (do 23. 3. 2022). K podání odvolání došlo 22. 3. 2022. Dle § 39 odst. 1 správního řádu *„[s]právní orgán určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákona a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, jehož se jinak přímo dotýká.“* Podle odst. 2 pak platí, že *„[l]hůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.“* Jak vyplývá z dikce citovaných ustanovení, lhůta pro podání odvolání je zákonná a neuplatní se na ni určení lhůty k určitému úkonu dle § 39 správního řádu. Tuto lhůtu žalobkyně dodržela, neboť odvolání podala ve lhůtě. Od této lhůty je však dle soudu třeba odlišovat případ, kdy je poskytována (prodlužována) lhůta nikoliv k odvolání, ale jeho doplnění. Na tu se již § 39 správního řádu aplikuje. Je tedy potřeba zkoumat, zda lhůta k doplnění odvolání byla Inspekcí stanovena v přiměřené délce a nebyl jí ohrožen účel řízení nebo porušena rovnost účastníků.
25. Soud má za to, že lhůta poskytnutá k doplnění odvolání v délce 5 dní byla adekvátní. Rozhodnutí o nenařízení jednání bylo „jednoduchým“ usnesením Inspekce, kterým se upravuje vedení řízení, nejednalo se o rozhodnutí ve věci samé a ani nebylo rozsáhle odůvodněno. Odůvodnění Inspekce čítalo jednu normostranu. Je navíc třeba pamatovat na to, že žalobkyně měla pro podání odvolání, které bude řádně a dostatečně odůvodněno, patnáct dní. Tato lhůta je zákonem stanovena pro téměř všechna rozhodnutí vydávaná dle správního řádu, tedy i ta, kde jsou na přípravu odvolání kladeny větší nároky (kupř. rozhodnutí správního orgánu ve věci samé o sto stranách). Soud se domnívá, že i zákonem poskytnutá odvolací lhůta by byla v žalobkynině případě zcela dostačující k adekvátní procesní obraně týkající se jediné procesní otázky, tedy zda mělo být nařízeno ústní jednání. Naprosto nekonkrétní a nedoložené tvrzení žalobkyně, že její zástupce-advokát čerpá dovolenou nebo že se zabývá aktuální problematikou týkající se ukrajinských uprchlíků, není důvodem pro prodloužení lhůty k doplnění odvolání, a to tím méně o další tři týdny (tedy více než jednou tolik, kolik stanoví zákon pro podání odvolání). Jestliže byl její zástupce v danou dobu skutečně zcela zaneprázdněn, mohl se nechat při tomto procesním úkonu zastoupit na základě substituční plné moci. Jak již zaznělo výše, sporná byla jediná otázka, která se netýkala ani tak problematiky práva životního prostředí a souvisejícího nakládání s výrobky s ukončenou životností, ale byla ryze procesní a týkala se aplikace § 80 správního řádu. Okruh osob, na které bylo možné sepsat doplnění odvolání „delegovat“, tak

není nikterak úzký, jako by tomu bylo v případě řešení specifické odborné otázky. Pokud si žalobkynin advokát nasmlouval tolik klientů, že nestíhá činit procesní úkony ve stanovených lhůtách, nemůže to být automatickým důvodem pro prodloužování zákonných lhůt k tomu určených. Lhůta navíc byla ve skutečnosti prodloužena o 7 dní, neboť dodatečná pětidenní lhůta započala běžet až ode dne doručení rozhodnutí o poskytnutí lhůty žalobkyni (srov. bod 20). K poukazu žalobkyně, že k určení takto krátké lhůty k doplnění odvolání nebyl dán objektivní důvod, je třeba upozornit, že naopak nebyl dán objektivní důvod pro nepřiměřené prodloužení této lhůty; lhůta totiž byla prodloužena na žádost a bylo pouze na žalobkyni, aby požadovanou délku lhůta dostatečně doložila a odůvodnila, což neučinila. Nelze proto jinak než uzavřít, že poskytnutí lhůty k podání úplného a řádně odůvodněného odvolání proti předmětnému usnesení v celkové délce 22 dní bylo zcela adekvátní.

26. Soud doplňuje, že ačkoliv žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí při vypořádání totožných odvolacích námitek (nenařízení ústního jednání a nepřiměřená délka prodloužené lhůty k doplnění odvolání) toliko odkázal na odvolací řízení, která před ním v těchto věcech probíhala, považuje soud takový způsob vypořádání za dostatečný a přezkoumatelný. V rozhodnutích, která v daných věcech žalovaný 1. 8. 2022 vydal a která jsou zároveň i součástí správního spisu, se těmito námitkami totiž zabýval a se způsobem jejich vypořádání se soud ztotožňuje. Bylo by jistě vhodnější, kdyby žalovaný příslušnou argumentaci aspoň stručně vtělil také do žalobou napadeného rozhodnutí, avšak opačný postup nemůže způsobit jeho nezákonnost; takový závěr by byl nemístně formalistický. Ačkoliv žalovaný k námitce týkající se údajně krátké lhůty pro doplnění odvolání odkázal na rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání (nikoliv na rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí o prodloužení lhůty), jedná se dle soudu o pouhé pochybení v psaní. Z obsahu odůvodnění žalovaného totiž není pochyb, že jeho záměrem bylo odkázat právě na dvě odvolací řízení a na ně navazující rozhodnutí, v jejichž rámci se s námitkami žalobkyně již vypořádal.

III. 4. Polehčující okolnosti případu.

27. Žalobkyně dále uvedla, že Inspekce chybně „nezapočetla“ některé aspekty případu jako polehčující okolnosti definované v § 39 zákona o přestupcích. Jedním z nich bylo nezohlednění, že se v daném období měnila zákonná úprava a až do 28. 1. 2022 chyběla podzákonná právní úprava k zákonu o VUŽ a tuto dysfunkci veřejné správy nelze klást k tíži žalobkyně. V tomto směru se soud ztotožňuje s výkladem zaujatým žalovaným. Zákon o VUŽ s účinností od 1. 1. 2021 v plném rozsahu nahradil dosavadní právní úpravu výrobků s ukončenou životností v zákoně č. 185/2001 Sb., o odpadech, spolu se kterým byly zrušeny i všechny dosavadní prováděcí předpisy, a bylo tedy nezbytné, aby byly nahrazeny novými. Vyhláška nabyla platnosti 28. 1. 2022 a je účinná od 1. 2. 2022. Prodlení s jejím přijetím však nikterak nezpůsobilo, že by nebyly žalobkyniny povinnosti jednoznačně stanovené a splnitelné.
28. Přestupku dle § 122 odst. 1 písm. b) zákona o VUŽ se žalobkyně dopustila tím, že od 20. 1. 2020 do 14. 7. 2021 nezajistila zpětný odběr výrobků s ukončenou životností. Ust. § 12 odst. 1 zákona o VUŽ hovoří o tom, že výrobce je povinen zajistit na vlastní náklady zpětný odběr výrobků s ukončenou životností a jejich následné zpracování a využití nebo odstranění za podmínek stanovených tímto zákonem. Ust. § 12 ve spojení s § 65 zákona o VUŽ upravující rovněž zpětný odběr elektrozařízení byla ostatně výslovně uvedena ve výroku rozhodnutí Inspekce. Tato zákonná úprava na žalobkyni plně dopadla již od 1. 1.

2021 a nemohla tak mít pochyb o tom, jak postupovat. To samé platí o přestupku dle § 122 odst. 1 písm. j) zákona o VUŽ; povinnost zpracování roční zprávy o plnění povinností byla stanovena již v § 37h odst. 2 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadcích, dle kterého „[v]ýrobce je povinen zpracovat roční zprávu o plnění povinností podle odst. 1 za uplynulý kalendářní rok (dále jen ‚roční zpráva‘) a každoročně ji zasílat ministerstvu do 31. března.“ Dle přechodného § 140 odst. 3 zákona o VUŽ pro zpracování roční zprávy za rok 2020 a její zaslání žalovanému výslovně platila úprava v zákoně č. 185/2001 Sb., o odpadech; ta na žalobkyni dopadla v plném rozsahu a měla jednoznačně vědět, jak povinnosti splnit. Nakonec totéž platí o přestupku dle § 122 odst. 1 písm. g) zákona o VUŽ: nepodání návrhu na zápis do Seznamu výrobců elektrozařízení. Žalobkyni vznikla tato povinnost od 20. 1. 2020 a po celý rok na ni dopadalo § 37i zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech. Tento protiprávní stav setrval i po 1. 1. 2021, když již nabyl účinnosti zákon o VUŽ. V zákoně o VUŽ je od počátku tato povinnost stanovena v § 21, které ji dostatečně konkretizuje (co má být obsahem žádosti, jaké jsou její náležitosti a přílohy, kam se tato žádost podává a kdo o ni rozhoduje). Vyhláška pouze „navíc“ stanoví formulář pro podání návrhu do zápisu Seznamu výrobců a způsob zajištění dálkového přístupu, což je toliko technické nastavení parametrů fungování systému, které nemají normativní povahu. Formulář je pouze tiskopisem, ve kterém jsou v konkrétní grafické podobě pouze uspořádány zákonem o VUŽ vyžadované údaje a způsob zajištění dálkového přístupu pro vkládání údajů se týká toliko postupu po zápisu výrobce (individuální přihlašovací údaje umožňující dálkový přístup do Seznamu výrobců dle § 9 vyhlášky). Žalobkyně však nepodala návrh na zápis a absence podzákonné právní úprava jí v tom jednoznačně nebránila

29. Bez ohledu na uvedené závěry je třeba dodat, že žalobkyně neuvedla, jaká konkrétní právní úprava (která byla později vtělena do vyhlášky) jí v mezidobí od přijetí zákona u VUŽ do platnosti vyhlášky chyběla, v důsledku čehož se dopustila třech citovaných přestupků. Soud proto nevidí důvodu, proč by daná okolnost měla být považována za okolnost polehčující ve smyslu § 39 zákona o přestupcích. Soud nesouhlasí s žalobkyní, že by žalovaný zvýhodňoval zapojení do kolektivního systému před individuálním systémem, a dává tak žalobkyni nepřístup do kolektivního systému k tíži. Je třeba uvést na pravou míru, že žalovaný pouze k poukazu žalobkyně na chybějící podzákonnou úpravu upozornil na výhody, které by žalobkyně čerpala, pokud by přistoupila k zapojení se do kolektivního systému (nemusela by podávat zápis do Seznamu výrobců a zpracovávat roční zprávu).
30. Za polehčující okolnost nelze považovat ani domnělou snahu žalobkyně řešit vzniklou situaci prostřednictvím vyjednávání se dvěma provozovateli kolektivního systému pro zpětný odběr a následné přistoupení do kolektivního systému provozovaného společností REMA Systém, a.s. Odstranění protiprávního stavu žalobkyní, tedy zapojení se do kolektivního systému, je samozřejmé jednání, které nelze hodnotit jako dobrou vůli nebo snad snahu o nápravu situace. Takové počítání je předpokladem pro to, aby žalobkyně nebyla shledána vinnou za totožný přestupek i v budoucnu. Nejde o žádnou vstřícnost vůči správním orgánům nebo spolupráci – žalobkyně jednoduše jednala protiprávně a v okamžiku, kdy Inspekce zahájila kontrolu a posléze správní řízení, tento protiprávní stav napравиła, což je zcela automatické. Z celého případu je navíc zřejmé, že si byla svého škodlivého jednání vědoma, neboť proti spáchání přestupků v průběhu řízení v zásadě nebrojila. Věc se soudu spíše jeví tak, že žalobkyně si byla dobře vědoma, jaké povinnosti má dodržovat (ostatně do roku 2019 je plnila, když byla zapojena v systému EKOLAMP s.r.o.), ale spoléhala na to, že u ní Inspekce kontrolu nezahájí. Jakmile se tak stalo, „nezbylo“

jí, než se zachovat v souladu se zákonem. Není proto ani relevantní, zda žalobkyně vstoupila do kolektivního systému ještě před pravomocným rozhodnutím o spáchání přestupku nebo že v inkriminovaném období byla její činnost ovlivněna pandemií.

31. Stejně tak nemůže být polehčující okolností fakt, že společnost KOMWAG, podnik čistoty a údržby města, a.s., přebírá od žalobkyně v rámci zpětného odběru zářivky, osvětlení a související elektrozařízení, která jsou následně odstraňována dle platné legislativy, a žalobkyně si tedy dle svých slov počíná tak, „[...] aby nedošlo k ohrožení nebo dokonce poškození životního prostředí“. Soud pro úplnost uvádí, že dokument od společnosti KOMWAG neprokazuje zajištění zpětného odběru (zřízení jednotlivých míst zpětného odběru) a následné zpracování zpětně odebraných elektrozařízení žalobkyní (srov. odůvodnění Inspekce na str. 7 jejího rozhodnutí), což žalobkyně ostatně ani nerozporuje. Především pak ale nakládat s výrobky s ukončenou životností tak, aby při něm nebylo ohrožováno nebo poškozeno životní prostředí, musí být zcela samozřejmé. Nelze se dovolávat takového jednání, resp. jej označovat za polehčující okolnost, při kterém si žalobkyně počíná tak, že neporušuje zákon (dle § 17 odst. 1 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, „[k]aždý je povinen, především opatřením přímo u zdroje, předcházet znečišťování nebo poškozování životního prostředí a minimalizovat nepříznivé důsledky své činnosti na životní prostředí.“).
32. Nakonec pak žalobkyní tvrzenou snahu odškodnit potenciální poškození v soukromoprávní rovině soud považuje za proklamativní; v případě, že žalobkyně Inspekci žádala o zaslání podnětu ke kontrole, nejde o reálné chování žalobkyně vedoucí ke snaze odškodnit možné poškození, které (kromě jejího dřívějšího kolektivního systému EKOLAMP s.r.o.) ani neoznačila. Neuvedla ani, jakým způsobem by v daném případě žalobkyně svým jednáním mohla poškodit jiné osoby (kupř. právě EKOLAMP s.r.o.), jak již soud vyložil výše. Za polehčující okolnost nemůže být považováno ani to, že žalobkyně obdržela výsledek reportu objednaného společností EKOLAMP s.r.o., kde se uvádí, že si žalobkyně plní své povinnosti. Vždyť daná kontrola probíhala za období leden-srpen roku 2019, kdy byla žalobkyně zapojena do systému EKOLAMP s.r.o. Naopak tento report jí měl poskytnout indicie o tom, že má nadále své povinnosti stanovení zákonem o VUŽ dodržovat, nikoliv je porušit, jak se stalo vzápětí.

III. 5. Způsob stanovení pokuty.

33. Žalobkyně dále rozporuje způsob, jakým žalovaný snížil pokutu z 400 000 Kč na 360 000 Kč. V napadeném rozhodnutí bylo „upuštěno“ od dvou přitěžujících okolností: žalobkyně dostatečně nespolupracovala v průběhu kontroly a chování žalobkyně bylo recidivní. Odpadnutím dvou ze tří přitěžujících okolností měla být dle žalobkyně pokuta snížena více než o 10 %. Soud nejprve konstatuje, že dle § 122 odst. 2 zákona o VUŽ lze za přestupky dle odst. 1 uložit pokutu do 500 000 Kč, jde-li o přestupky podle písm. e) až h); 1 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písm. a), d), j) až o), s) nebo t); 5 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle písm. b), c), i), p) až r) nebo u). Každý z žalobkyní spáchaných přestupků splňuje jiné zákonné rozpětí pro uložení pokuty. Zároveň však dle § 41 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že „[z]a dva nebo více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží správní trest podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný.“. V souladu s touto absorpční zásadou postupovala i Inspekce, když se při stanovení pokuty pohybovala v mantinelech pokuty dle § 122 odst. 2 písm. c) zákona o VUŽ (do 5 000 000 Kč), neboť

žalobkyně spáchala mj. přestupek dle § 122 odst. 1 písm. b) téhož zákona, tedy nezajištění zpětného odběru elektrozařízení, pro který je stanovena nejpřísnější sazba.

34. Soud připomíná, že výše pokuty je výsledkem správního uvážení. Pro soudní přezkum je klíčové, aby z rozhodnutí bylo seznatelné, jaké konkrétní úvahy vedly správní orgán k uložení pokuty v příslušné výši a aby výše pokuty vyhověla podmínce přiměřenosti (kupř. rozsudky NSS č. j. 8 As 5/2005-53 z 29. 6. 2005 nebo č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008). Je zřejmé, že správní orgány uložily pokutu v rámci zákonného rozpětí. Na str. 14 až 17 rozhodnutí Inspekce je pak odůvodněna závažnost správních deliktů, okolnosti, za nichž byly delikty spáchány, a bylo přihlédnuto k možným polehčujícím/přítěžujícím okolnostem a k míře přiměřenosti uložené pokuty.
35. Inspekce konstatovala, že neplněním povinnosti zpětného odběru byla žalobkyně zvýhodněna oproti jiným subjektům, kteří ke svým povinnostem přistupovali zodpovědně. Inspekce zároveň přihlédla k množství výrobků, které žalobkyně uvedla na trh (29 930 ks) a shledala závažnost přestupku za velkou (na stupnici malá – desítky kusů, střední – stovky až tisíce kusů, velká – desetitisíce kusů). Nepodání návrhu na zápis do Seznamu výrobců Inspekce shledala za neopominutelné pochybení žalobkyně, které bránilo řádnému fungování systému nakládání s elektrozařízeními v ČR. Při posuzování závažnosti přestupku Inspekce přihlédla k tomu, že délka protiprávního stavu trvala takřka po dobu dvou let (1. 1. 2020 – 20. 12. 2021) a závažnost byla vyhodnocena jako dlouhodobá (na stupnici: krátkodobá – týdny, střednědobá – měsíce, dlouhodobá – roky). Nakonec Inspekce vysvětlila důležitost roční zprávy, neboť údaje v ní obsažené umožňují žalovanému vést souhrnnou evidenci o výrobcích s ukončenou životností a přijímat potřebná opatření. Žalobkyně nesplnila svoji povinnost za rok 2020 (nezaslala zprávu žalovanému do 31. 3. 2021), a to ani dodatečně po stanoveném termínu. Závažnost tohoto jednání pak byla s ohledem na množství neohlášených výrobků (29 930 ks) posouzena jako velká (na stupnici malá – desítky ks, střední – stovky až tisíce ks, velká – desetitisíce ks a více). Navíc bylo přihlédnuto k tomu, že právní úprava zákona o VUŽ je pro žalobkyni příznivější (stanoví pokutu s horní hranicí 1 000 000 Kč), kdežto dle zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech byla pokuta stanovena podle § 66 odst. 3 písm. g) do 10 000 000 Kč. Inspekce tedy přihlédla k úpravě dle zákona o VUŽ.
36. Nakonec pak Inspekce neshledala žádné polehčující okolnosti případu a jako přítěžující identifikovala celkem tři (množství spáchaných přestupků, recidiva a nespolupráce subjektu).
37. Žalovaný odůvodnil, proč recidiva a nespolupráce žalobkyně není přítěžující okolností, a proto snížil pokutu z 400 000 Kč na 360 000 Kč. Ovšem z odůvodnění Inspekce jednoznačně vyplývá, že při vyměření pokuty nevybočila z mezí svého správního uvážení. Ačkoliv v rozhodnutí žalovaného chybí úvaha o tom, proč byla na základě odpadnutí dvou přítěžujících okolností snížena pokuta právě o 10 %, je třeba připomenout, že obě rozhodnutí správních orgánů je nutno vnímat jako jeden celek. Soud souhlasí s žalovaným, že hierarchie důležitosti přítěžujících okolností plyne zčásti přímo a zčásti nepřímo z výše reprodukováného odůvodnění rozhodnutí Inspekce, ale i z povahy zohledněných skutečností. Jako stěžejní Inspekce řádně hodnotila rozsah a dobu protiprávního jednání (jak je rozvedeno výše), a zároveň že šlo o souběh přestupků. Zohlednila sice zároveň protiprávní jednání žalobkyně z roku 2015 a chování žalobkyně při kontrole, ale ze samotné podstaty těchto okolností vyplývá, že se nejednalo přímo o aspekty protiprávního jednání (jako je

tomu u většiny demonstrativně vyjmenovaných přítěžujících okolností dle § 40 zákona o přestupcích: např. spáchání přestupku za využití něčí bezbrannosti, podřízenosti nebo závislosti; zneužití ke spáchání přestupku svého zaměstnání nebo postavení nebo funkce; spáchání přestupku jako člen organizované skupiny; spáchání přestupku na dítěti, těhotné osobě, nemocné, zdravotně postižené, vysokého věku nebo nemohoucí, ale (především u nespolutržce žalobkyně) o žalobkynin postoj při kontrole nebo její chování v minulosti. Míra souvztažnosti těchto okolností s vytýkanými jednáními byla hodnocena jako podstatně (řádově) nižší, nežli přímo povaha a rozsah protiprávního jednání. Snížení pokuty o 10 % je tak dle soudu zcela adekvátní a z rozhodnutí je seznatelné, jakými úvahami se správní orgány při snížení pokuty řídily. Slovy žalovaného „[š]lo pouze o dílčí nevýznamnou korekci okrajových skutečností, které byly nedůvodně vzaty v potaz.“ Soud doplňuje, že judikatura ani zákon nestanoví povinnost správních orgánů určit každé jednotlivé okolnosti procentuální (nebo peněžité) vyjádření výše snížení/zvýšení pokuty, jak to činí a požaduje žalobkyně. Naopak požadavkům odůvodnění výše pokuty tak, jak jej určuje NSS, správní orgány dostaly (dle rozsudku č. j. 4 As 51/2007-68 z 27. 3. 2008 je „[r]ozhodnutí o uložení pokuty je nepřezkoumatelné, je-li výše pokuty odůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a konstatováním zákonných kritérií pro uložení pokuty, aniž by bylo zřejmé, zda a jakým způsobem byla tato kritéria hodnocena. Úvaha správního orgánu musí vést k hodnocení individuální povahy protiprávního jednání, přičemž zvažované okolnosti je třeba rozlišovat na přítěžující a polehčující a vždy je posuzovat z hlediska konkrétního dopadu na daný případ.“).

III. 6. Nepřiměřenost výše pokuty.

38. Dle žalobkyně je stanovení výše pokuty nepřezkoumatelné rovněž z důvodu, že pokuta je nepřiměřeně vysoká a její výše i po zohlednění majetkových poměrů žalobkyně není v podstatě nikterak odůvodněna. Ve svém rozhodnutí Inspekce vyložila, že pokutu uložila při spodní hranici 40 % (původně bylo uvedeno 8 %, ale tuto zřejmou chybu v psaní objasnil žalovaný v napadeném rozhodnutí) maximální možné výměry; taková výše je dostatečná pro to, aby byla žalobkyně napříště motivována k dodržování zákona, a navíc je přiměřená rozsahu porušených povinností, má nápravný a do budoucna preventivní a odrazující charakter. Shledala přitom, že uložená pokuta je dle zásady § 2 odst. 4 správního řádu přiměřená (přijatá řešení odpovídá okolnostem případu a při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikly nedůvodné rozdíly). Žalovaný dodal, že přiměřenost výše pokuty vyplývá z odůvodnění Inspekce uvedené na str. 14 až 17 jejího rozhodnutí. Navíc přistoupil k přezkoumání likvidační povahy pokuty (čímž absenci tohoto aspektu v rozhodnutí Inspekce zhojil). Shledal přitom, že uzavření společnosti žalobkyně na několik měsíců v roce 2020 nic nevypovídá o celkové finanční situaci a majetkových poměrech v roce 2022. Za rok 2021 a 2022 byla žalobkyně sice ve ztrátě (jak vyplývá z doložených daňových přiznání), to však samo o sobě nevypovídá o nedostatečně kompletních majetkových poměrech, k jejichž doložení byla žalobkyně vyzvána žalovaným; zejména chyběla alespoň zjednodušená účetní rozvaha, ze které by bylo možné zjistit aktiva žalobkyně. Roční úhrn čistého obrátu byl dle daňových přiznání za rok 2020 celkem 25 312 290 Kč a za rok 2021 pak 29 890 024 Kč, což je o dva řády více, než je výše uložené pokuty. V případě žalobkyně se navíc jedná o finančně silný subjekt, pro který nepředstavuje výše uložené pokuty fatální důsledky. Žalovaný nakonec poukázal na možnost požádat o splátkový kalendář.
39. Soud konstatuje, že z odůvodnění Inspekce jednoznačně vyplývá zohlednění jednotlivých okolností případu, závažnosti jednání žalobkyně i přiřazení míry závažnosti tohoto jednání.

Závěrem je uvedeno, že vzhledem k těmto skutečnostem je výše 40 % z horní hranice pokuty adekvátní a přiměřená. Téhož názoru je i soud; jednání žalobkyně bylo dostatečně závažné vzhledem k délce trvání protiprávního stavu a množství výrobků, jakož i s ohledem na následky vyplývající z porušení jejích povinností natolik, že stanovení výše v dolní polovině zákonných mantinelů je více než vstřícné. Přiměřenost výše pokuty byla v rozhodnutí správních orgánů přezkoumatelným způsobem odůvodněna a s jejich hodnocením se ztotožňuje i soud. Totéž se týká i posouzení majetkových poměrů žalobkyně s ohledem na možné likvidační důsledky, které provedl žalovaný. Za tímto účelem vyzval žalobkyni 4. 8. 2022 k doložení majetkových poměrů, konkrétně doložení kompletních a aktuálních majetkových poměrů relevantními listinami, např. daňovými přiznáními, účetními závěrkami, výročními zprávami atd. Ve výzvě ji upozornil na to, že pro správné posouzení je nutné úplně a vyčerpávajícím způsobem majetkové poměry prokázat. Dle soudu byla tato výzva formulována dostatečně a bylo na žalobkyni, jak své majetkové poměry doloží. Ta však doložila toliko daňová přiznání k dani z příjmu právnických osob za roky 2020 a 2021 a jak uvedl žalovaný, chyběly například údaje o aktivech žalobkyně, které mohla doložit např. jednoduchou rozvahou. Žalobkyně namítá, že výslovně k předložení rozvahy ji žalovaný nevyzval, ale přehlíží, že žalovaný jako jeden z dokumentů, jimiž může žalobkyně své majetkové poměry prokázat, označil účetní závěrku, jejíž součástí je mimo jiné také rozvaha. Kromě toho byl tento výčet dokumentů toliko příkladný a bylo na žalobkyni, jakými důkazy své majetkové poměry prokáže. Je sice pravdou, že žalobkyně poté s předložením daňových přiznání požádala, aby v případě nedostatečnosti důkazů žalovaný žalobkyni tuto skutečnost sdělil, a žalovaný na to nikterak nereagoval. Nicméně již ve výzvě z 4. 8. 2022 byla žalobkyně dostatečným a návodným způsobem poučena o nutnosti předložit ucelený přehled o svých majetkových poměrech a z výzvy je zřejmé, že úplnost dokladů je pro posouzení dané otázky klíčová. Žalobkyně přesto předložila toliko svá majetková přiznání, ovšem již z nich samých bylo zřejmé, že pokuta ve výši 360 000 Kč pro ni nemůže být likvidační. Žalovaný proto nebyl povinen vyzývat žalobkyni k dalšímu osvětlování jejích majetkových poměrů.

40. Soud konstatuje, že údaje z daňových přiznání netvoří dostatečně úplný obraz žalobkyniny majetkové situace, jenž je nezbytný pro posouzení toho, nakolik by pro ni bylo uhrazení pokuty likvidační. Z předložených dokumentů není zřejmá hodnota žalobkyniných aktiv (nemovitého a movitého majetku, zůstatků na účtech, pohledávek) ani pasiv (závazků) a samozřejmě ani likvidita jejího majetku. Tyto okolnosti jsou přitom zásadní pro posouzení žalobkyniny schopnosti uhradit svou daňovou povinnost okamžitě, případně obstarat si na to prostředky prodejem svého majetku nebo úvěrem od třetí osoby. Nebyly navíc předloženy ani žádné výpisy z účtů žalobkyně, které by napomohly k objasnění žalobkyniny aktuální majetkové situace. Totožně si mimochodem počínala žalobkyně také v řízení o žalobě, když nepředložila soudu svou rozvahu ani výkaz zisku a ztráty, jakožto základní účetní doklady poskytující přehled o jejích majetkových poměrech, a tyto dokumenty nezakládá od roku 2007 ani do veřejného rejstříku, ačkoli je to její zákonná povinnost (§ 21a odst. 1 zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví), proto z nich nemohl žalovaný vycházet. Žalovanému tak nezbylo než vycházet z předložených daňových přiznání. Ačkoliv žalobkyně byla ve ztrátě (za rok 2020 a 2021 dohromady cca 4 300 000 Kč), roční úhrn čistého obrátu se v letech 2020 a 2021 pohyboval mezi 25 – 30 000 000 Kč. Při takové výši obrátu se soudu nejeví jako pravděpodobné, že by částka ve výši 360 000 Kč (představující cca 1–2 % z výše obrátu žalobkyně za poslední dva roky) představovala takový zásah do její ekonomické sféry, který by pro ni měl likvidační dopad.

41. Ohledně výše uložené pokuty žalobkyně v rámci odvolacího řízení žalovanému 29. 6. 2022 předložila rozhodnutí Inspekce č. j. ČIŽP/41/2022/5761, které dle jejího tvrzení prokazuje, že správní orgány při určování výše pokuty vybočily ze své správní praxe. Soud konstatuje, že tento dokument žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nerefletoval. Neboť pak žalobkyně v rámci žaloby vznesla totožnou námitkou, soud se zabýval tím, zda je v této části napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. Zkoumal proto, nakolik je předložený dokument pro danou věc (námitku) relevantní. Inspekce v něm žalobkyni sdělila, že dle § 122 odst. 1 písm. g), j) a b) zákona o VUŽ za roky 2021 a 2022 neuložila žádnou pokutu. Dále jsou zde uvedeny výše pokut uložené za správní delikty definované v § 125 zákona o VUŽ.
42. Soud nevidí žalobkyní dovozovanou souvislost mezi rozdílnou výší obvykle ukládaných pokut za žalobkyní spáchané přestupky a mezi tím, jaká pokuta byla uložena přímo žalobkyni. Jednoduše proto, že Inspekce žádné takové přestupky za roky 2020 2021 nezjistila a pokutu neudělila. Přestupky definované v § 125 zákona o VUŽ mají rozdílné skutkové podstaty a žalobkyně se jich nedopustila. Předložený dokument tak vůbec nevypovídá o tom, že by Inspekce vybočila ze své správní praxe. Nezohlednění tohoto dokumentu v žalobou napadeném rozhodnutí tak nemá za následek jeho nepřezkoumatelnost.
43. Nakonec se soud zabýval žalobkyniným poukazem na účelové jednání správních orgánů. Žalobkyni bylo dle jejích slov odmítnuto poskytnutí informací dle InfZ týkající se reakční doby na odvolání proti zamítnutí žádosti o nařízení ústního jednání a průměrnou délku lhůty při žádosti o poskytnutí lhůty. Navíc po ní Inspekce požadovala nepřiměřeně vysoké náklady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Toto dokládá stížností z 31. 5. 2022, rozhodnutím Inspekce z 16. 5. 2022 o odmítnutí informací, rozhodnutím žalovaného z 15. 7. 2022 o informaci a rozhodnutím žalovaného z 21. 7. 2022 o snížení výše úhrady za informaci. Těmito důkazy se žalobkyně snaží podpořit svou domněnku o tom, že účelem celého procesu poskytování informací bylo co nejrychlejší vyřízení věci (s co nejmenší možností obrany žalobkyně) a nikoliv materiální zjištění pravdy. K tomu soud uvádí, že jednak proces vyřizování žádostí dle InfZ není předmětem tohoto řízení, a především pak vybočení ze správní praxe žalobkyně namítá jen ve vztahu k nepřiměřenosti výše ukládané pokuty, ničeho jiného. Není tak zřejmé, co by měly tyto nově předložené důkazy prokázat, neboť se týkají poskytování lhůt a nařizování jednání. V těchto aspektech však žalobkyně vybočení ze správní praxe nedovolává. A soud proto tyto důkazní prostředky pro nadbytečnost neprovedl. Pro úplnost pak soud připomíná, že postup správních orgánů při nenařízení ústního jednání a při prodloužení lhůty k odvolání proti zamítnutí žádosti o ústní jednání shledal v souladu se zákonem.

IV. Závěr a náklady řízení.

44. Žalobkyně se jakožto výrobce výrobků s ukončenou životností dopustila tří přestupků dle § 122 odst. 1 písm. b), g) a j) zákona o VUŽ tím, že nepodala návrh do Seznamu výrobců, nezpracovala roční zprávu o plnění povinností stanovených pro zpětný odběr za rok 2020 a nezajistila zpětný odběr elektrozařízení v období 20. 1. 2020 do 14. 7. 2021. V průběhu řízení před správními orgány nebylo potřeba ani přes žádost žalobkyně nařizovat ústní jednání, neboť to nebylo shledáno za nezbytné pro uplatnění jejích práv. Stejně tak dalšími procesními postupy Inspekce a žalovaného (jako bylo stanovení lhůty pro doplnění odvolání v délce pěti dní, reakce na jednotlivé žádosti žalobkyně nebo vyřízení námitek proti protokolu o kontrole) nebylo žádným způsobem zasaženo do žalobkyniných práv, resp. v mnoha případech žalobkyně tento zásah ani netvrdila. I při stanovení výše pokuty správní

orgány postupovaly v souladu se zákonem: z obou správních rozhodnutí je zřejmé, jaké konkrétní úvahy je vedly k uložení pokuty v příslušné výši, zabývaly se její přiměřeností, jakož i zda je či není pro žalobkyni likvidační. Žádnou z žalobních námitek soud neshledal důvodnou, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

45. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. května 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová
předsedkyně senátu